

muzicieni ai familiei Pop ; bunicul său patern, prof.univ. Dorin Pop, a fost un eminent profesor și dirijor de cor, artizanul Cappeliei Transylvanica, formație corală de elită, împreună cu care a susținut concerte de neuitat, tatăl său, Adrian Pop, este un distins compozitor și profesor, și el, la rândul său, este excelent.

Și la actuala ediție, a 12-a, a Festivalului Internațional „Meridian”, București România, ca întotdeauna, Ansamblul AdHoc al Academiei de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca și-a demonstrat excelența.

Veturia DIMOFTACHE

Trio MOZAIC într-o admirabilă dispoziție artistică

În dimineața zilei de 20 noiembrie 2016 la Aula Palatului Cantacuzino într-o atmosferă destinsă, agreabilă, familiară, de liniștea și așezarea de week-end, ne-am reîntâlnit cu Trio Mozaic, formație camerală acreditată peremptoriu la nivelul publicului meloman, cât la acel al specialiștilor. Componenții acestui trio sunt Emil Vișinescu, clarinet, Diana Spânu Dănilă, pian, Oana Spânu Vișinescu, vioară și violă. Această identitate genetică, familiară, a fost și de această dată faptul meritoriu care a creat acea specială și vibrantă trăire pentru artă care a fost ținută artistică în derularea întregului program.

Am ascultat mai întâi piesa **Two Puppies** pentru vioară, clarinet și pian de Daniel Cohen din Israel, în care am urmărit o excelentă conturare a unei imagistici de certă teatralitate. În continuare am apreciat **Ipostaze** pentru clarinet și pian de Viorel Munteanu, o melopee în alternanțe, în care un fond persistent de cântec popular și de cântec de strănă se structurează cu o tentă de fină expresie de modernitate. **Proporții I**, pentru clarinet solo de Petru Stoianov, un studiu cu o scriere savantă, în care compozitorul uzează liber de procedurile și procedeele din care rezultă sonorități noi, fruste, chiar dacă și insolite.

În finalul acestei prime părți am ascultat două remarcabile bijuterii muzicale, și anume miniaturile **Dedicație** pentru violă, clarinet și pian de Felicia Donceanu și **Cântec de pustiu** pentru clarinet și pian de Carmen Petra Basacopol.

Au urmat apoi, sub sigla **Cincisprezece minute de faimă**, cincisprezece minicompoziții scrise de autori din Statele Unite și Portugalia, din Argentina și Marea Britanie, din Irlanda Nord și Rusia, din Ungaria și Taiwan, într-o perorație sonoră perfect încadrată în semnificația care le este proprie. Această quasi suită cu o multitudine de compozitori se obiectivează atotcuprinzătoare, în ampla dimensiune a Planetei Muzica și a elitelor care o populează și îi dau strălucirea.

Mircea ȘTEFĂNESCU

Muzica prietenilor își mai are încă prietenii ei

Am contribuit, în 16 noiembrie, la numărul considerabil de spectatori de care ansamblul *Profil* a avut pe bună dreptate parte, cu ocazia recitalului pe care l-a susținut în cadrul Festivalului *Meridian* din acest an. Desigur, când spun „număr considerabil de spectatori” mă refer la faptul că scaunele din Aula Palatului Cantacuzino au fost toate ocupate de către fanii obișnuiți ai unor astfel de selecte evenimente – profesori și studenți ai Conservatorului din București, critici muzicali și alți asemenea iscusii. Cine alții, de fapt, să se încumete, când a intrat cumva în inerție paradoxul unui festival care, deși dedicat în exclusivitate celor mai noi muzici, se comportă și e tratat precum o stafie, mai mult sau mai puțin abil înveșmântată în costumele publicitare, mai mult sau mai puțin preocupată de vigoarea unei tematizări și structurări de ansamblu periodic reîmprospătate, o stafie ce tot bântuie prin rafinate încăperi în care stingherului, stoicului,

fanaticului, suprarealistului ascultător de muzică contemporană i se oferă din nou și din nou prilejul de a contempla fenomenul romantic al rarefierii și al depunerii prafului? Sunt chestiuni arzătoare aflate demult la ordinea zilei, asupra cărora nu e acum momentul și rostul să mai insist; le sunt cunoscute pesemne fiecărui cititor. Fiecărui cititor, într-adevăr, căci iată, nu se pomenește oare și această tardivă adiacență la rândul ei bântuind prin rafinatul ghetou?

Revenind: cei ce au ales să reasculte ansamblul *Profil* au alcătuit un public relativ numeros, știind ei foarte bine de ce și la ce fel de recital vin, căci profesionalismul

persuasiv al interpreților și consistența repertoriului propus s-au vădit încă o dată, confirmând reputația deținută cu grațioasă autoritate de către acest grup cameral, coordonat de Dan Dediu, în micro-universul actualei lumi muzicale românești. Ascultându-i pe Diana Moș (vioara I), Petru Nemțeanu (vioara a II-a), Marian Movileanu (violă) și Mircea Marian (violoncel), am simțit că nu e de ici de colo capacitatea unor interpreți de muzică nouă de a-și invita ascultătorii nu doar să ia la cunoștință, în moduri mai mult sau mai puțin cerebrale, ci chiar să se angajeze afectiv în actul ascultării. Fie că piesele prezentate invitau la o lejeră savurare pe măsura pitorescului meșteșugit (*Fantaisie en variations sur une thème populaire* de Horia Șurianu) sau a obsesivității lapidare (*Am I Falcon, a Storm, or an Unending Song?* de Jana Andreevskă), fie că obligau la o pasională escaladare, prin amplexarea dramaturgiei gestuale (*Cvartetul de coarde nr. 4* de Adrian Iorgulescu) sau prin neliniștea multifacetată postmoderne (*Cvartetul de coarde nr. 3* de Alfred Schnittke), interpreții au știut să procedeze astfel încât toate aceste diverse muzici să fie trăite de ambele părți ale scenei la aceeași toridă temperatură. În plus, a fost demonstrat cuvântul decisiv pe care îl are în acest sens întotdeauna de spus însăși ordinea de prezentare a pieselor,

